

THE ADVENTURES OF A CHRISTIAN SOLDIER

When I first entered the Army, the chief topic of conversation in barracks, day-rooms, or wherever groups of GI's gathered, was: "I wonder if—and when—we'll be going overseas." For eight out of every ten men in uniform, this became a reality—members of our armed forces are seeing service in all four corners of the globe. Later, the question discussed by servicemen, in pairs, in groups, wherever they gathered, was: "When will the war in Europe end? How much longer will it take to subdue the Japs?" Today, the question in the minds of all is: "When will we get out? When can we don the plaid suits, straw hats and striped ties once again?"

It is appalling to realize how few of these in uniform have any definite plans for the future, and how many seem to care but little about what happens when they return to civilian life. Having been in the service three, four or five years, they have been fed, clothed, told what to do and how to do it, and it appears that, in many, personal initiative has been lost. "The Government will take care of us, get us jobs. It owes this to us," they say. It's the old, fallacious philosophy of "the world owes me a living." This is a problem which will have to be met as the ten million men in the armed forces will be gradually demobilized and returned to civilian life.

This same attitude is manifest in the average soldier's reaction to spiritual things and the things of the Lord. He's not attending church or chapel services; he's not interested in anything spiritual; the Lord Jesus Christ means little or nothing to him. "I'll get by," he says. "Just let me alone. I've taken all that the Army has dished out. I can take care of myself."

It is a rare exception when a soldier comes out of the Army a better man than when he went in. Bars have been let down, many who would never, in pre-Army days, have thought of drinking, are possessors of the drink habit. Moral standards have sunk to a new all-time low in American life. Army life has not been an "enriching" experience for many. It is easy to recognize the power of the "ruler of this age" at work.

Of course, there are those who, because they have taken a firm stand for God, have become strengthened in their Christian experiences and live stalwart, strong Christian lives. It has been a joy to see these young men tower above

their fellow soldiers like young giants. These are the ones who will form the backbone of our evangelical churches in the tomorrows if the Lord tarries. Thank God for them! Such lives bear living testimony to the fact that God always makes the wrath of men to praise Him.

The picture looks dark, but for those of us who have been redeemed by the precious blood of "the Lamb, slain from the foundation of the world," justified in God's sight "freely by His grace" the future is bright. Someday we are to reign and rule with Him, the King of righteousness, the Lord of Peace. Meanwhile, God calls upon us to be faithful.

—Theodore W. Engstrom.

WITHIN CALLING DISTANCE

A story is told of two men, the older of whom was urging upon the younger the claim of Christian work and encouraging him to follow the call of the Lord. The younger answered with an excuse that had a familiar ring: "But I have never felt any compelling call to give my lift in that way." "Are you sure you are within calling distance?" was the somewhat disquieting reply.

—Choice Gleanings.

PONDER THIS

A statistician has figured that five per cent of all church members do not exist; 10 per cent of them cannot be found; 25 per cent never go to church; 50 per cent never contribute a cent to the Lord's work; 75 per cent never attend the mid-week prayer service; 90 per cent do not have family worship in their homes; and more than 95 per cent have never tried to win a lost soul to Christ.

What is your percentage?

—Selected.

As a preacher approached the farm of one of the members of his congregation, he noticed that the weather vane on the farmer's barn was rather unusual. Instead of being the typical rooster-like vane, it was one which consisted of the words—**God is Love**—and nothing else! Upon arriving at the farm the preacher asked, "Are you implying that God's love is as changeable as the weather?" The farmer replied, "No, only that—**God is Love**—no matter which way the wind blows."

—D. F.

"Luminătorul"

Un om trimis dela Dumnezeu al cărui nume era: Rev. C. R. Igrîșan

Cu drept cuvânt putem spune și noi cu Sfântul Ioan că, bătrânul veteran al Evangheliei lui Isus Christos, Rev. C. R. Igrîșan, a fost chemat de Dumnezeu, "trimis dela Dumnezeu" și bine răsplătit de Dumnezeu. După o viață eroică, frumoasă, nobilă și folositoare, de șaptezeci și șase de ani, în serviciul Impărăției lui Dumnezeu, frațele Igrîșan în seara de 11 Ianuarie a. c., pe la ora 9:30, și-a predat sufletul în mâna Mântuitorului său.

Om chemat de Dumnezeu

Privind în trecutul vieții sale, fiecare suntem convingi că dânsul a avut o chemare specială dela Dumnezeu. În etate de 26 de ani, Domnul l-a întâlnit în biserica baptistă din Pecica, județul Arad, unde auzi chemarea: "Urmează-mi." Dânsul, numai decât, a părăsit toate și-a urmat Domnului. Cincizeci de ani frumoși a trăit în dulce prietenie cu Dumnezeu. Îndată cu chemarea la mântuire, a înțeles și chemarea Domnului la serviciul Evangheliei; a început a spune și la alții "câte i-a făcut Domnul și cât de mult l-a miluit." Cu multă rugăciune și dibăcie creștinească a reușit ca, rând pe rând, să-și înroleze familia—șase feciori și trei fete—în turma răscumpăraților lui Dumnezeu. Nici când n'a pierdut dânsul din vedere serviciul nobil pe care mama copiilor și soția sa l-a pus pe altarul familiei în creșterea unei familii atât de mari. Acum sunt 15 ani, istovită de o muncă atât de grea, mama copiilor s'a dus la răpausul vecinic. Copila cea mai tânără, Florița, în etate de 18 ani, a plecat și ea în urma mamei sale. Astăzi se bucură cu toți "în casa părintească."

"Om trimis dela Dumnezeu"

Nu numai că Dumnezeu a chemat acest om la El, nu numai că dânsul a auzit chemarea Domnului zicându-i: "Urmează-mi," dar a auzit și comanda supremă a marelui nostru Căpitan, Isus Christos, zicându-i: "Mergeți. . ." A auzit întrebarea în Consiliul cerului: "Cine se va duce pentru noi?" Și, fără întârziere, a răspuns zicând: "Iată-mă, trimite-mă." A plecat numai decât la ai săi, în familie, și a prezentat pe Christos cel crucificat. A mers și a spus consătenilor săi că Domnul este bun. A fost ales și trimis de misionar general între Români din Transilvania. În anul 1907 a plecat la America să-și câștige "pâinea de toate zilele" fără ca să înțeleagă că și aici a fost trimis de Dumnezeu ca "ambasador" al cerului pentru confrății Români din America. A servit biserica din Cincinnati, Ohio—ori mai bine zis: cu ajutorul Domnului și în înțelegere frățească cu alți frați, a organizat cea dintâi Biserică Baptistă pe aceste plaiuri. Chemat fiind de Biserica a Doua Baptistă Română din Detroit, după nouă ani de serviciu, dupăce zeci de suflete au aflat calea prin el, crezând că Domnul îl cheamă dintr'un loc și-l trimite într'altul, în anul 1916 a plecat spre Detroit. Pentru douăzeci și cinci de ani a păstorit aceeași turmă cu credincioșie. Bunul Dumnezeu a încununat serviciul său de păstor cu mari și multe binecuvântări cerești. Cu drept cuvânt, el a fost "omul trimis dela Dumnezeu. . . ca să mărturisească despre Lumină." "Nu era el Lumină. . . cea adevărată care a venit în lume să lumineze pe tot